

изрече послѣднитѣ думы, той изгледа засмѣно Аиша, която ты одобри съ киманье.

— И азъ, приложи Фернандо, надъиж са, господине, чрезъ роднината ни, председателя на върховния кастилскый съвѣтъ, да ти доставиѣхъ подирь малко обществена служба, която, споредъ какъто вече ма увѣрихъ за познаніята ти, ще занемете, немамъ сумнѣние, честно.»

Аиша и Пикильо хвърлихъ взаимны единъ на другого поглѣды, тя отъ радость, а той отъ признателность.

«Превъсходно, рече съ нетърпѣние д'Агвиларъ; дъщеря ми трѣба да е станшла и облечена . . . Трѣба да я видимы и пригърнемъ; не ли тѣй, Фернанде? . . . и послѣ ще обѣдвамы и четырма заедно . . .»

И старецътъ са подпрѣ на ржката на момъка и излъзе послѣдованъ отъ Аиша.

А Пикильо, като останж самичакъ, стоеше като омаянъ отъ нечаканото си благополучіе, но подирь малко ето коя бѣше първата му мысль: «Не некамъ да са насладѣхъ, рече си той, азъ самъ отъ туй благополучіе.» Той си припомни сиромашкынята на минкляя день и са затече на улицата на Смоковницата.

Кжщата на жида Соломона бѣше нечиста, черна и грозна . . . Той попыта за Алиага.

«Тука е.

— На кой катъ?

— На найгорнія.

И той са покачи.

IV.

ПОДЪ СТРѢХАТА.

Запахтъль стигнж той на върха на стълбата. Той са качаше тичешкомъ и бърже, защото колкото на горъ са качаше толкози поясно са чуваше единъ